

túlélni minden éjszakát

OLÁH ANDRÁS

*nyelvet ölt a lenyugvó nap
de az alkony szétfolyó iszapja elnyeli
a két öreg diófa nyakát nyújtogatva bámul
kutatja az utcáról behunyorgó lámpafényt
hideg szél didergeti a leveleket
ábrándos tuják mérik az időt
a vadon burjánzó orgonabokrok előtt
törött száju dézsa gyűjti az esővizet
mögötte levitézlett gémeskút ágasa
könyököl — iparkodik fennmaradni
s túlélni minden éjszakát
de feje alól elfolyik az álom
ahogy a vakondtúrás szabdalta kertből is
lassanként kihál a szeretet*

már nem titkolhatod el

*amikor eldöntötted hogy nem fogsz hazatérni
tudtad hogy szívedben még sokáig sajognak
a mézsfehér hegyek lábánál heverő
dohos kis házak szűk udvarok
fáznak az otthon hagyott szavak
s hiába kapaszkodsz minden erőddel
számon tartott tévedéseidbe
innen már nincs út visszafelé
itt bőrig áznak az álmok
és csupasz akácok gyúrnak a tavaszra
a templom harangja is szárazon szól
már nem titkolhatod el soha többé az árat
s ha lehetne holnap kérni másikat — azt kérnéd*